

وداع با عزت عزیز

منبع: روزنامه روزگار، سال پنجم، شماره ۱۵۲۵، پنجشنبه ۱۲ خرداد ۱۳۹۰.

مهندس عزت الله سبحانی که "بزرگ بود و از اهالی امروز بود" و "با تمام افقهای باز نسبت داشت" و "لحن آب و زمین را خوب می فهمید"؛ روی در نقاب خاک کشید و برای همیشه این جهان پرتب و تاب را ترک گفت.

او از سلاله پاکان و مومنان و بلند همتان این دیار بود، فرزند دکتر یدالله سبحانی و هم صحبت و همنشین با بزرگانی چون مهندس مهدی بازرگان و آیت الله محمود طالقانی؛ هم دلی در گرو اسلام داشت و مسلمان بود، هم ایرانی بود و استقلال و آبادانی و شکوفایی ایران زمین را از عمق جان طلب میکرد و برای تحقق آن از هیچ کوششی فروگذار نمی کرد.

سحابی قویاً به قراءتی از اسلام باور داشت که توأم با مدارا باشد و حقوق مخالفین و منتقدان را پاس بدارد. اهل بخشش و فتوت بود و دریا صفت، نزدیکان را گوهر می بخشید و دوران را باران. از همه چیزهای محبوب و خواستنی این جهانی گذشت؛ رنج زندان، آوارگی و دوری از خانواده و دوستان و یاران را در حیات سیاسی دراز آهنگ و طولانی بر خود هموار کرد و راحت سایرین را طلبید. و مگر حقیقت نیکی جز این است: لن تنالوا البرّ حتی تنفقوا ممّا تحبّون (شرط رسیدن به کمال نیکی گذشتن از محبوب های خویشان است).

شجاعت و صداقت و حریت و حقیقت طلبی و نوع دوستی در مهندس موج می زد؛ اوصافی که در این روزگار نادراً در کسی جمع می شود. سبحانی به سرای باقی شتافت و نامی نیک و میراثی ماندگار و شاگردان و پیروانی صدیق و آزادی خواه از خود بر جای گذاشت. خداوند را می خوانیم تا از رحمت بی کران خود روح بلند او را نصیبی وافر رساند:

دو چیز حاصل عمر است نام نیک و ثواب

وزین دو در گذری کل من علیها فان